

[Hauch.]

sig igennem med kortfristede Laan og med de idelige Overtræk i Nationalbanken paa Masser af Millioner Kroner.

Endelig skal jeg fremdrage en enkelt Post paa Finanslovsforslaget. I sin Tid havde vi paa de aarlige Finanslove et Beløb af 25 000 Kr. som Hjælp til Tyendespækasser til Støtte for den tjenende Ungdoms Opsparing. Det var ikke noget stort Beløb, det burde have været meget større; thi er der noget, som Lovgivningsmagten burde støtte ved alle forstandige Foranstaltninger; ogsaa med Pengemidler, saa skulde det synes at være Bestræbelserne for at lede den tjenende Ungdom ind paa Sparsommelighedens Vej og sørge for, at de unge opmuntres til at spare noget sammen; det er et Formaal, som i høj Grad fortjener Støtte gennem Tilskud fra Staten. Alligevel blev disse 25 000 Kr. i sin Tid uden videre strøget. Jeg tror ikke, det var klogt, og jeg er ganske overbevist om, at det var i høj Grad urigtigt. Senere blev der ogsaa opført 5 000 Kr. som aarligt Tilskud til dette Arbejde, og dette Beløb foreslaas nu forøget med 3 000 Kr. til 8 000 Kr. Man kan sige, det er en lille Sag, i hvert Fald finansielt set, men det vilde være ønskeligt, at man snarest muligt igen kom op paa de 25 000 Kr. og helst noget højere, fordi de Midler, der her er Tale om, anvendes i en ubetinget god Sags Tjeneste. Der er saa meget mere Grund til at fremhæve dette, som Staten selv stiller Krav til de unge om, at de, dersom de ønsker at gaa ind i en selvstændig Virksomhed inden for Landbruget, da har egne Midler til Raadighed, som de kan skyde ind. Jeg paaskønner altsaa, at man har forhøjet Beløbet med 3 000 Kr., men det forekommer mig, at det kunde være rimeligt at gaa op til det Beløb, som man oprindeligt ydede, maaske endnu højere.

Med Hensyn til Finanslovsforslaget i øvrigt skal jeg blot bemærke, at den Opgave, som vi først og fremmest har at varetage her i Landstinget, saadan som Forfatningens Mening er, er at holde Øje med, om der gøres Forsøg paa at lovgive paa Finansloven, enten derved at man fører større Beløb op paa Finansloven, end der kan siges at være Lovhjemmel for, eller man forsømmer at opføre Bevillinger paa Finansloven, som flyder af bestaaende Love, for derigennem at sabotere disse Love. Selv om der er adskillige Enkeltheder i Finanslovsforslaget, som jeg vil finde det naturligt, at vi tager et Samraad med de respektive Ministre om,

kan jeg imidlertid ikke skønne, at der paa det foreliggende Finanslovsforslag findes saadanne Poster, som gør det nødvendigt for os at sende Finanslovsforslaget tilbage til det høje Folketing. Jeg vil gaa ud fra, at vi i Tilknytning til de enkelte Spørgsmaal, som rejses, kan faa Besvarelser, som er af en saadan Karakter, at det foreliggende Forslag til Finanslov uændret kan vedtages i det høje Ting ved tredje Behandling.

C. F. Sørensen: Finanslovsforslagets Behandling og Vedtagelse i Landstinget er et Varsel om, at Rigsdagssamlingen er sin Afslutning nær, og da denne Rigsdagssamlings Afslutning er Valgperiodens Ophør for Halvdelen af Tingets kredsvalgte Medlemmer og alle de nitten tingvalgte Medlemmer, er der meget, som taler for, at det tredje historiske Afsnit af Landstingets Tilværelse vil være afsluttet med denne Rigsdagssamlings Ophør. Jeg vil derfor gerne sige nogle Mindeord om det Landsting, der, inden Rigsdagen igen træder sammen i Oktober Maaned, har været ude for Vælgernes Afgørelse, ude til Dommen.

Landstingets Tilværelse falder i tre historiske Afsnit, deraf det første under Juni Grundloven eller den lige og almindelige Valgrets Grundlov af 5. Juni 1849 og indtil 1866. Hovedbestemmelserne i denne Grundlov var, at Valgret til Landstinget havde enhver, der var Vælger til Folketinget, altsaa uberygtede Mænd, som havde Raadighed over deres Bo og var fyldt 30 Aar; Valgbarhed til Landstinget krævede en Alder af det fyldte fyrretyvende Aar og en Indtægt af 1 200 Rigsdaler eller en Skattebetaling paa 200 Rigsdaler til Stat og Kommune.

Det næste Afsnit af Landstingets Historie faldt under den gennemsete Grundlov af 28. Juli 1866 til 1915 — eller den privilegerede Valgrets Grundlov, som dens Navn med Rette blev i den store Befolkning. Valgretten til Landstinget blev indskrænket for den store Befolkning ved Indførelse af en højstbeskattet Vælgerklasse. I København dannede de Vælgere, som havde en Skatteindtægt paa mindst 2 000 Rigsdaler, de højtsbeskattede, de valgte lige saa mange Valgmænd til Landstinget som hele den almindelige Vælgerklasse; i Købstæderne var Grænsen sat ved en Skatteindtægt paa 1 000 Rigsdaler eller en Skattebetaling til Stat og Kommune paa 75 Rigsdaler, medens det for Landkommunernes Vedkommende var den af Vælgere, der havde betalt det største Bidrag til Stat og Amtskommune, der var højstbeskattet Vælger og altsaa kunde vælge lige saa mange